

Redactioneel

artikel 4

In de derde regel van de eerste zin moet na artikel 3 worden toegevoegd "van dit besluit".

In de tweede zin wordt gesproken over "*postzendingen van een bepaalde soort*". Het college van de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (verder: het college) stelt voor 'een bepaald soort' te specificeren door te verwijzen naar artikel 2 van het Postbesluit.

Artikel 6, toelichting

In de toelichting wordt aangegeven dat in de Nederlandse situatie de tariefgrens f2,40 bedraagt. Hier moet aan worden toegevoegd dat dat **thans** het geval is.

Artikel 8

De term 'wijzigingsrichtlijn' moet worden vervangen door 'wijzigingen in de richtlijn'.

Inhoudelijk

Artikel 1 sub c, toelichting

In de toelichting bij artikel 1 van het concept Postbesluit (verder: besluit) wordt aangegeven dat 'direct mail' niet tot de opgedragen dienst behoort. Dit blijkt echter niet voldoende uit de definities van brieven en drukwerk. Volgens de richtlijn (97/67/EG) is de definitie van 'direct mail' "*een mededeling die uitsluitend uit reclame-, marketing- of publiciteitsmateriaal bestaat en die dezelfde boodschap bevat, met uitzondering van de naam, het adres en het identificatienummer van de geadresseerde, alsmede andere veranderingen die de aard van de boodschap niet wijzigen, die aan een aanzienlijk aantal geadresseerden wordt toegezonden met het oog op vervoer naar en bestelling op het adres dat de afzender op de eigenlijke zending of op de verpakking ervan heeft vermeld [...]*". De definitie van drukwerk in het besluit is dusdanig geformuleerd dat 'direct mail' hier voor een deel niet onder valt. Volgens de definitie van drukwerk is het namelijk niet toegestaan "andere veranderingen aan te brengen die de aard van de boodschap niet wijzigen". Dit laatste is volgens de definitie van 'direct mail' wel mogelijk. Dus wanneer er sprake is van dergelijke veranderingen dan valt dat gedeelte van 'direct mail' niet onder de definitie van drukwerk. Gelet op de definitie van brieven in de concept Postwet valt dit gedeelte van 'direct mail' wel onder deze definitie, en daarmee onder de voorbehouden en opgedragen dienst. Brieven worden namelijk in de concept Postwet gedefinieerd als bescheiden en schriftelijke mededelingen niet zijnde drukwerk. Zoals hiervoor is aangegeven valt een deel van de 'direct mail' niet onder drukwerk en wordt daardoor niet uitgezonderd van de definitie van brieven (verder is er wel sprake van een schriftelijke mededeling). In de praktijk blijkt hier ook verwarring over te bestaan. Ondanks dat een mailing door middel van vermenigvuldigingstechnieken tot stand is gekomen wordt de mailing, doordat er andere veranderingen zijn aangebracht die overigens geen afbreuk doen aan de inhoud van de zending, gezien als brief. Uit de toelichting bij het besluit blijkt dat dit uitdrukkelijk niet de bedoeling is.

Het college beveelt, gelet op het bovenstaande aan, de uitzondering die opgenomen is in de definitie van brieven uit te breiden, zodat duidelijk uit de definitie blijkt dat 'direct mail' niet onder de voorbehouden en opgedragen dienst valt.

Artikel 4

In artikel 4 wordt het enkelstukstarief gedefinieerd als *"het bij de algemene voorwaarden vastgestelde tarief"*. De algemene voorwaarden stellen echter geen tarief vast. Het college beveelt daarom aan in de definitie van het enkelstukstarief te verwijzen naar de vaststelling conform de regels met betrekking tot de tarieven zoals die zullen worden opgenomen in het Besluit algemene richtlijnen post (verder: Barp).

Artikel 5

De verplichte diensten die TNT Post Groep NV (verder: TPG) op grond van artikel 2, eerste lid, van de concept Postwet moet aanbieden wordt in artikel 5 van het besluit beperkt tot aangetekende zendingen, zendingen met aangegeven waarde en uitreiking van het gerechtelijk schrijven. Zoals al in de uitvoeringstoets van 4 juni 1998 op de wijziging van de Postwet en de beleidsbrief is aangegeven, heeft het college bezwaar tegen de beperkte invulling van de opgedragen diensten. Door deze beperking is de concessiehouder niet meer verplicht om diensten zoals rembours, antwoordnummers, doorzendservice post gericht aan overledenen, service bij rouwbrieven en verhuisservice aan te bieden. Het college heeft daarom al in de uitvoeringstoets van 4 juni 1998 verzocht om een onderzoek te verrichten naar de omvang van de opgedragen diensten. Ook heeft de vaste commissie voor Verkeer en Waterstaat over de omvang van de verplichte diensten vragen gesteld¹. Uit de beantwoording op deze vragen² blijkt dat een onderzoek naar de omvang van de opgedragen diensten niet nodig wordt geacht. Als reden hiervoor wordt gegeven dat het maatschappelijk belang wordt gewaarborgd door de in de richtlijn voorgeschreven minimumniveau voor de dienstverlening. Het college blijft echter van mening dat niet bij voorbaat vast staat dat de marktwerking in de Nederlandse situatie voldoende zou voorzien in het aanbieden van de niet-opgedragen diensten tegen maatschappelijk acceptabele tarieven. Het college is daarom nog steeds van mening dat een nader onderzoek naar de omvang van de verplichte diensten noodzakelijk is.

Daarnaast is het nog maar de vraag of TPG de diensten die niet meer onder de opdracht vallen nog wel kan aanbieden. Ook al zijn ze hiertoe vrijwillig bereid.

Een voorbeeld van zo'n niet-opgedragen dienst is de verhuisservice. Om de verhuisservice aan te kunnen bieden, is het nodig dat de concessiehouder toegang tot het netwerk verleent. Ter toelichting: Het adres op de geadresseerde zending betreft het oude adres. De concessiehouder heeft een vervoerplicht en moet de zending afleveren op dit adres. De concessiehouder mag geen verhuisservice binnen de opgedragen dienstverlening aanbieden en weet dus niet dat de geadresseerde verhuist is. Degene die de verhuisservice biedt, in dit geval TPG als niet-concessiehouder, moet dus in de gelegenheid worden gesteld om de verhuismededeling in het netwerk van de concessiehouder "op te hangen". De concessiehouder kan aan de mededeling zien dat de zending op een ander (het nieuwe) adres moet worden bezorgd. Overigens moet hierbij gelden dat, indien TPG als niet-concessiehouder de toegang tot

¹ TK, vergaderjaar 1998-1999, 26 363, nr. 4

² TK, vergaderjaar 1998-1999, 26 363, nr. 5

het netwerk krijgt, ook anderen dan TPG deze toegang moeten krijgen. Anders heeft TPG, als niet-concessiehouder, een concurrentievoordeel ten opzichte van andere marktpartijen.

Verder moet worden opgemerkt dat in de toelichting bij artikel 5 van het besluit aangegeven is dat een *“een nieuw, door de geadresseerde opgegeven adres”* ook een eindpunt kan zijn voor het postvervoer door de houder van de concessie. Het college wijst erop dat dit alleen mogelijk is indien de toegang tot het netwerk van de concessiehouder in de regelgeving voldoende is geregeld. Dat is op dit moment niet het geval.

Een ander voorbeeld betreft de dienst antwoordnummer. Bij zending onder antwoordnummer is er geen sprake van een normale frankering, het is namelijk de ontvanger van de brief die betaalt. Er is hier dus sprake van een dienst die in aanvulling wordt verricht op het *“standaard postvervoer”*. In de toelichting bij artikel 5 van het besluit wordt aangegeven dat, wanneer er sprake is van een niet-opgedragen dienst (in dit geval betaling door de ontvanger) de gehele vervoersprestatie buiten de opdracht valt. *“Deze overeengekomen prestatie laat zich niet ontleden in een door het opgedragen ‘standaard-postvervoer’ bestreken deel, en een deel dat daar niet onder valt³”*. Bij een zending onder antwoordnummer gaat het veelal om brieven (denk aan de bankenveloppen), die onder de voorbehouden dienst vallen. Nu de gehele dienst buiten de opdracht valt, moet voor de dienst antwoordnummer, gelet op artikel 2a, eerst lid, van de concept Postwet j° artikel 6 van het besluit, een tarief worden gerekend dat hoger ligt dan f2,40. Het college vraagt zich af of er een markt is voor de dienst antwoordnummer, wanneer een dergelijk tarief gerekend moet worden.

Tenslotte merkt het college nog op dat de dienst postbussen niet expliciet wordt opgedragen in het besluit. Ook in de toelichting worden de postbussen niet als mogelijk eindpunt genoemd. Het college wijst erop dat, indien de dienst postbussen buiten de opdracht valt, er een alternatief eindpunt moet komen in het netwerk van de concessiehouder. Alle exploitanten van postbussen kunnen dan bij dit eindpunt de zendingen, bestemd voor de postbussen, ophalen. In de Postwet moet dan wel geregeld worden dat de vervoerplicht voor postbuszendingen ophoudt bij dit alternatieve eindpunt. Verder moet het uiteraard voor de exploitanten mogelijk worden om op eenvoudige wijze postbusnummers te verkrijgen. Bij het ‘alternatieve eindpunt’ moet dan voorts bekend zijn welke nummerreeks bij welke exploitant hoort. Indien het echter toch de bedoeling is om de dienst postbussen op te dragen, dan beveelt het college aan om dit expliciet in het besluit op te nemen. Daarbij merkt het college op dat dan in de regelgeving wel de toegang tot deze postbussen voor andere vervoerders dan de concessiehouder geregeld moet worden. Gebeurt dit niet dan zou bij voorbeeld partijenpost drukwerk, dat niet meer tot de opdracht behoort, hier niet in kunnen worden afgeleverd. Immers als andere vervoerders geen toegang hebben, dan heeft TPG dat (als niet-concessiehouder) ook niet.

Artikel 6

In artikel 6 wordt gesproken over vaststelling van het basistarief met inachtneming van de algemene voorwaarden. Het college verwijst hiervoor, kortheidshalve, naar het commentaar bij artikel 4 van het besluit.

³ pagina 13 van de toelichting bij het besluit